

τοῦτο χαίρομαι, πού ἐλπίζω ν' ἀξιώθω κ' ἐγὼ μιὰ μέρα νὰ διδάξω καὶ νὰ μορφώσω μιὰ γενεὰ στὸ «Νέο Σκολεῖον» μὲ τὰ βιβλία, πού ἐφαντάστηκε κ' ἐπόθησε γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα ὁ σεβαστός μου φίλος κ. Φωτιάδης.

Κέρκυρα 22 Ὀκτώβρη 1908

ΗΛΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΕΣ

(Achille Millien)

Τρεῖς κόρες πῆγαιναν στρατὶ, στρατὶ χειροπιαστά.
Ἐσβυνε ἡ μέρα κ' ἔτρεμε τὸ φῶς τοῦ ἀποσπερίτη...
Πρόβαινε ἡ μιὰ καὶ τόνισε τραγοῦδια χαρωπά,
Ἡ δευτέρη ὠνειρεύονταν, καὶ στέναζεν ἡ τρίτη.

Ἡ πρώτη ῥώτης: «Ἀδερφές, τί νῦν ἡ ἀγάπη, τί;
— Δὲν ξέρω, εἶπεν ἡ δευτέρη, μὰ κάπου εἶδα γραμμένο
Χωρὶς ἀγάπην μιὰ καρδιά νὰ ζήσῃ δὲν μπορεῖ.
— Ἐγὼ τὸ ξέρω, ἀπάντησεν ἡ τρίτη, καὶ πεθαίνω!»

Γενέβη. Μάρτης 1908.

ΤΟ ΧΑΙΡΕ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τοῦ φίλου Βίχτωρα Ζήνωντα

Χαῖρε Ζωή, πού πρόβαλες πᾶνον ἀπ' τὸ μέγα μνῆμα!
Ροδογέλασαν οἱ οὐρανοὶ κ' ἀντήχησε τὸ κῆμα
Κι' ἀσημολόμωσαν οἱ ἀλπικὲς κορφές! Μὲ ἀνατριχίλα
Γλυστοῦράν ἀπ' τὰ λεβέντικα τοῦ πλάτανου τὰ φύλλα,
Χύνεται πλοῦσιος ὁ χυμὸς κ' ὀρμάει λευκὸ τὸ γάλα
Κ' ἔγεινε νεροπόταμο καὶ πῆρε δρόμο ἡ στάλα.
Μέσ' στὰ βαθεῖα μεσόφυχα, τὸ κάθε πλάσμα δίνει
Τὰ χέρια του τ' ἀλλόκοτα, στὴ νύχτια τὴ γαλήνη,
Κ' ἕνα χορὸν ἀρχίζουν, κ' ἕνα τραγοῦδι λένε...
Κι' ὅσοι ἀγαποὶ διαβαίνουν γροικοῦνε το καὶ κλαίει!

Μόναχο. Ἀλωνάτης 1908

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΑ

- 1—ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ
- 2—Ο ΑΣΩΤΟΣ
- 3—ΟΙ ΑΛΥΣΙΔΕΣ

Πουλοῦνται στὸ γραφεῖο τοῦ Νουμᾶ 4 δραχμὲς
τὰ τρία. Μοναχὰ οἱ «Ἀλυσίδες», τρεῖς δραχμὲς.
Στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ ἐξωτερικὸ στέλλονται δίχως
παραπανιστὸ ἔξοδο γιὰ τὰ ταχυδρομικά.

— Παιδί μου, σὺ φαίνεται πέφτεις ἄρρωστος,
σὰν εἶσαι μοναχὸς μὲ τὴ Μαριὼ κ' ὕστερα γίνεσαι
περδίκι... σέ καλὸ σου!
— Θέλω νὰ πῶ πὼς τὰ μεγαλώνετε τὰ πρά-
ματα· μιὰ λιγοθυμιά εἶτανε καὶ τίποτ' ἄλλο!
— Μὰ δὲν εἶτανε κι αὐτὸ λίγο, καὶ μένε Γιάν-
νη! Ἐχεις δίκιο, θέλτσας, συμπεραίνω πόσο θὰ τρώ-
μαξες!
— Ἀ μπᾶ! μοναχὰ ἡ Μαριὼ τρομάζει!
— Μαννούλα, εἶσαι κακιά σήμερα γιὰ μένα· κα-
θόλου δὲ σέ γνωρίζω! — εἶπ' ὁ Γιάννης πειραγμέ-
νος καὶ τραβήχτηκε πρὸ πέρα, μὲ κατεβασμένα μού-
τρα.
— Πούσαι, κερά Στάθαινα, εἶπ' ἡ κυρία Σεβα-
στή χαμογελασμένη, πὲς τῆς κόρης σου νὰ μᾶς φέ-
ρῃ αὐτὰ βραστὰ καὶ λίγο γάλα, τίποτις περισσότε-
ρο. Στὸ χάλι ποῦμαστε δὲ χρειάζονται ζιὰφεινιχ!
— Μὰ πὼς τόπαθε, θέλτσας, τοῦτο; στεναχω-
ρήθηκε τίποτα;
— Εἶρω καὶ γώ, παιδί μου! Εἴμανε μέσα ξα-
πλωμένη κ' ἤρθ' ἡ Στάθαινα, ὅζω φρενῶ, καὶ μὲ
φώναξε· τρέχω, τί νὰ ἰδῶ! τὴν ἀφεντιά του σέ κα-
κὸ χάλι κ' ἡ Μαριὼ νὰ τότε τρίβη...
— Πάει καλά!... τάντισετο, θέλτσας, θάτανε

Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 3. — Γιὰ τὶς Ἐπαρχίες Δρ. 7
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δρ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τριμηνεῖς (2 Δρ. τὴν τρι-
μηνία) συντρομῆς.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲ στείλει μπροστὰ
τὴ συντρομὴ του.

10 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κδόκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια
Ἑθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιο-
δρομοῦ (Ἀκαδημία), Βουλῆ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδε-
ρόδρομου Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ.
Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλῆ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτο-
ρεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τὰ ὑγειονομικὰ χάλια. — Μιὰ φωτισμένη γνώ-
μη γιὰ τὸ Ὁδεῖο μας. — Οἱ διαολοχωρή-
τες. — Δημοτικιστικὸ Κέντρο.

Ο ΥΓΕΙΟΝΟΜΟΣ τοῦ Πειραιῶς ζήτοῦσε 150 δραχμὲς
ἐξομῆμα ἀπὸ κάθε φορτωτὴ (κινέζικα, θαρροῦμε, λέγεται
«ἐφοπιστής» ὁ «φορτωτής», κ' εἶται τὸν γράφουν οἱ φη-
μερίδες μας) γιὰ νὰ τοῦ λευτεροκοινωνήσῃ μίαν ὥρ' ἀρχό-
τερα τὸ βαπόρι του· καὶ ὁ κάθε φορτωτὴς τὸ πλήρως ἀγύ-
γυστα αὐτὸ τὸ χαράται· κ' ἐπειδὴ εἴναι προχτὲς ἕνας νάρ-
κηθεὶ νὰ πληρώσῃ, γενήματα ἄγριες σιγνὲς καὶ βγήματα ὅλα
αὐτὰ τὰ βρωμερὰ ἄπλυτα στὰ πόρτα ἐπισιμότητα.

Οἱ φορτωτὲς τώρα θυμῆθηκαν τὸ Νόμο· τόσον καιρὸ
τὸν εἶχανε ξεχάσει καὶ φροντίζανε μὲ παράνομη μέσα νὰ τε-
λιώνουν τὶς δουλίτσες τους. Κι ὅσο κι ἂν οἰκίζονται τώρα
γιὰ τὸ συφορίαςμένο αὐτὸ Νόμο, μπορεῖ νὰν τοὺς πῇ κα-
νείς, δίκαια κρίνοντας, πὼς δὲ φταίει γιὰ τὸ ἄγριο τσαλα-
πάτημά του ὁ ὑγειονόμος μοναχὰ, μὰ φταίνε ἴσια κι αὐτοὶ —
ὅπως φταίει καὶ κάθε πολίτης πού δίνει τὰ μέσα σὲ κάθε
ἐπὶ ἀλλήλο νὰ παρανομεῖ.

Μὰς θυμίζον κάθε λίγο καὶ λιγάκι τὴν Ἀγγλία. Μὰ
στὴν Ἀγγλία, βλοημένοι, τὸν σέβεται τὸ Νόμο ὁ ἐπάλλη-
λος, γιὰτι πρῶτα πρῶτα τὸν σέβεται ὁ πολίτης. Καὶ υπο-
θέτουμε πὼς στὴν Ἀγγλία κανένας πολίτης δὲ θὰ τόλμοιτο
νὰ παρουσιαστῇ τόσο ἀδιάντροπα, ὅπως ἐδῶ, στὸν Ὑπουργὸ
καὶ νὰν τοῦ πῇ πὼς θεωροῦνται τὰ δεινὰ δημόσιο ἐπάλληλο,
γιὰτι ὁ Ὑπουργὸς πρῶτα πρῶτα τὸν κ. πολίτη θάραζε
ἀπὸ τὸ σβέρκο καὶ θὰ τὸν παράδινε στὸν Εἰσαγγελέα.

★

πὶο κακὸ — μουρμούρις' ὁ Κώστας.

— Τί λές;

— Τίποτις, θέλτσας....

— Ἐλα, Γιάννη, νὰ πάρης τὸ γάλα σου.

Ἡ Μαριὼ ἔφερε ψωμί, αὐτὰ καὶ καφέ μὲ γά-
λα. Μάννα καὶ γιὸς κάτσανε νὰ δειπνήσουν καὶ τῶλ-
λα τὰ παιδιὰ μιλούσανε μὲ τοὺς βαρκάρηδες, ξα-
πλωμένους καὶ στὴν ἀκρογιαλιά σιμά τους. Ὁ Γιάν-
νης ἔπινε τὸ γάλα του ἀνόμεχτα κι ἀφαιρεμένος
κοίταζε κατὰ τὸ πέλαγος, πέρα στὸν κάβο τὸν ἀν-
τικρινὸ, μὲ τὸ γυριστὸ Φανάρι.

— Πὼς μ' ἀρέσει, βρέ παιδιὰ, τοὺς εἶπε, σὰν
ἀποδείπνησε, νὰ βλέπω τὸ φῶς τοῦ Φαναρίου, πού
σὰ νὰ παίζῃ τὸν κρυφτὸ φαίνεται μιὰ καὶ πάλε
σδύνει Ὁ Φάρος αὐτὸς ἐκεῖ θ' ἂν' ἀπ' τοὺς καλοὺς,
ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπ' τὴ λάμψη του. Εἶναι καλῆτε-
ρος ἀπ' τὸ Περιστέρι, δὲν εἶν' ἔτσι, Ἀράπη;

— Πολὺ καλῆτερος! Καὶ τὸ σπῆτι πρὸ μ' γάλο
καὶ τὸ Φανάρι πρὸ δυνατό κ' ἡ μεριά δὲν ἔχει ταί-
ρι! Τὸ Φανάρι εἶναι χτισμένο σ' ἕνα βράχο ψηλὸ,
στὴν ἄκρη ἄκρη τοῦ Κάβου. Βγαίνει μέσ' στὴ θά-
λασσα, σὰ νησάκι, πού σμίγει μὲ τὴ στεριά μ' ἕνα
λαιμὸ στενόμακρο. Τριγύρω τὰ βουνὰ γεμάτα πεύ-
κα, λουλουδίζει ὁ τόπος ἀπ' τὶς ροδοδάφνες καὶ μο-

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ἀκούσαμε καὶ μιὰ γνώμη ἴσια κι ἀμε-
ρόληπτη γιὰ τὸ Ὁδεῖο μας. Ἰσαμε τώρα ὅσοι δικοὶ μας
μιλήσανε γιὰ τὸ μουσικὸ αὐτὸ ἴδρυμα, γιὰ νὰν τὸ παινέ-
σουν ἢ γιὰ νὰν τὸ κατηγορήσουν, μιλήσανε ἀπὸ συμφέρο
— κι ὅχι πάλι γιὰ τὸ Ὁδεῖο μας, ἀλλὰ γιὰ τὸ διευθυντὴ
τοῦ τὸν κ. Νάζο· μ' ἄλλα λόγια, τὸ παίνεσαν οἱ φίλοι
τοῦ κ. Νάζου καὶ τὸ κατηγορήσανε οἱ ὀχτροὶ τοῦ κ. Νά-
ζου· κι ἀπὸ τὰ παινέματα κι ἀπὸ τὶς κατηγορίες τίποτα
θετικὸ δὲν ἔβγαине καὶ τὸ Ὁδεῖο ἔμεινε σὰν κατὶ μυστη-
ριώδικο καὶ στοιχειωμένο χτίριο, μαντρωμένο μὲ λογῆς
θρύλους, καλοὺς καὶ κακοὺς, καὶ βυθισμένο σὲ πηχτὸ σκο-
τάδι.

Νά, ὅμως, ποῦρχειται σήμερα ὁ Καλομοῖρης μὲ τὴν
πλατιά του εὐλικρίνεια καὶ σκορπίζει τοὺς θρύλους καὶ λού-
ζει τὸ Ὁδεῖο μὲ φῶς. Κι ὅταν ὁ Καλομοῖρης μᾶς λέει πὼς
τὸ Ὁδεῖο μας μπαίνει στὴν ἰδία σειρά μὲ τὰ καλύτερα
Εὐρωπαϊκὰ Ὁδεῖα καὶ ὁ κ. Νάζος στέκεται στὴν ψηλὴ θέση
πού πρέπει νὰ στέκεται ὁ διευθυντὴς ἐνὸς τέτοιου Ὁδείου —
πρέπει νὰ τὸν πιστέψουμε. Γιατί κι ὅσοι δὲν ξέρετε τὸ
λεβέντη αὐτόνε τῆς Ἀλήθειας πού λέγεται Καλομοῖρης,
συλλογιστεῖτε πὼς τοῦ δόθηκε θέση τιμητικὰ στὸ Ὁδεῖο
καὶ δὲν τὴ δέχτηκε, κ' ἔτσι, ὅτι λέει τὸ λέει ἀπὸ πεποί-
θησι καὶ ὄχι γιὰτι δὲν μπῆκε στὸ Ὁδεῖο ἢ γιὰτι ζητάει
μὲ κολακείες νὰ μπῇ.

Ὑστερ' ἀπὸ τὸ ἄρθρο τοῦ Καλομοῖρη ὁ κ. Νάζος ἔχει
κάθε δικαίωμα νὰ περηφανεύεται πού κατώρθωσε, δουλεύον-
τας ἀκούραστα καὶ τίμια, νὰ δώσει στὴν πατρίδα του ἕνα
τόσο τιμημένο μουσικὸ ἴδρυμα.

★

ΚΑΜΕ καλὸ στοῦ διαόλου τὸ χωριό. Αὐτὴ τὴν παροι-
μία θὰν τὴ θυμήθηκε ἄπειρες φορές ὁ κ. Χαροκόπος, καὶ
τώρα μάλιστα πού τοῦ ρηχτήκανε μὲ λύσσα μερικὲς Ἀθη-
ναϊκὲς φημερίδες γιὰτι θέλησε νὰ κάμει μὲ δικούς του πα-
ράδες ὁ ἄνθρωπος μιὰ ἐπαγγελματικὴ σχολὴ στὴν Ἀθήνα
πού νὰ μορφώνονται σ' αὐτὴνε νοικοκυράδες κι ὄχι Μι-
στριωτόπληκτες Ἀρσενειάδες.

Ἐφέροντας ὁ ἄνθρωπος καλὰ τὸ Ρωμαϊκὸ καὶ γνωρίζοντας
πὼς καμιά δουλιὰ δὲν τελιώνει, ἢ γίνετα ἴστραβη κι ἀνά-
ποδη, ἂν πῇ στὰ περίφημα χέρια τῶν περιφημοτατων «ἀρ-
μοδίων», θέλησε μοναχὸς του νὰ φροντίσῃ καὶ νὰ τελιώσῃ
αὐτὴ τὴ δουλιὰ. Τί φυσικώτερο καὶ τί λογικώτερο ἀπ' αὐτό;
Κι ὅμως νὰ σου, δυὸ τρεῖς φημερίδες τοῦ ρηχτήκανε λυσ-
σασμένα καὶ τὸν εἶπανε φασαρία, ρεκλαματζῆ, ἀνόητο — καὶ
μόνο δολοφόνου καὶ κλέφτη δὲν τὸν εἶπανε ἴσαμε τὴν ὥρα.

Μὴ χειρότερα!

★

ΣΤΑ ΧΑΝΙΑ τῆς Κρήτης ἔγινε ἕνα «Κέντρο Δημοτι-
κιστικὸ» στὴ Λέσχη τοῦ κ. Κοντυλάκη ἀπὸ μορφωμένα
καὶ λεθενοτόφουχα Κρητικόπουλα. Ἰδρυτὲς του εἶναι οἱ κ. κ.
Στέλιος Χαριτάκης, Γ. Λαμπάκης, Γ. Κοντυλάκης, Γ.
Κουρτοάκης, Ι. Λαχιδάκης, Γ. Στεφανίδης, Κ. Μητσοτά-
κης, Κ. Καλεμικέρης καὶ Χρ. Χριστουλάκης — κι ὁ σκοπὸς
τοὺς φαίνεται ἀπὸ τὶς λίγες αὐτὲς γραμμὲς πού ξεσηκώ-
νουμε ἀπὸ τὸ γράμμα πού μᾶς στείλανε:

σκομυρίζ' ἀπὸ τὶς μυρσινιές. Σὰν πᾶς παρέκει, κατὰ
τὸν Ἀν Νικόλα, βρίσκες λειβάδια πούναι χαρὰ
Θεοῦ τὴν ἀνοιξή. Κεῖ κοντὰ, σέ μιὰ σπηλιά, τρέχει
νεράκι κρούσταλλο!

— Εἶναι κοντὰ τὸ ρημοκλήσι;

— Μιστ' ὦρ' ἀλάργα, πρὸ μέσα πρὸ τὸν Κάβο,
στὸ λιμανάκι τῆς Βουλιαγμένης.

— Ἐχουμε καὶ δῶ Βουλιαγμένη;

— Ἐχουμε· φαίνεται σεισμὸς θάγινε κάποτες
καὶ βούλιαξε τὸ βουνό, ὅπως εἶτανε μὲ τὰ σπῆτια
κάποιου χωριοῦ. Σὰν εἶναι γυαλί τὰ νερά μπορεῖ
κανεὶς καὶ τώρα νὰ ἰδῇ τὰ σπῆτια στὸν πάτο· ἔτσι
λένε, γὰ δὲν τᾶειδα, νὰ πῶ τὴν ἀμαρτία μου!

— Θάνα· γούπατο, ἄσκημο τὸ μέρος!

— Ἀ μπᾶ! Γιὰ φαντάσου, κύρ Γιάγκο, ἕνα
λιμανάκι τριγυρισμένο μὲ ψηλὰ βουνὰ, καταπράσινα
πρὸ τὰ πεύκα ὡς τὴ θάλασσα. Ζερβά, πέντε βήματα
πρὸ πᾶνω, βρίσκες τὸ ρημοκλήσι, κατ' ἀπὸ πλα-
τάνια θεώρατα. Ὁμορφὴ μεριά, ὁμορφὴ! Δὲ σοῦ
κάνει ὀρεξὴ νὰ ξεκολλήσῃς. Στὴ Βουλιαγμένη στή-
νουνε μαντριά, γιὰτι, βλέπεις, εἶναι χειμαδιά καὶ
πέρα....

— Γιὰ πόση ὥρα μπορούμε νὰ πᾶμε μὲ τὴ
βάρκα στὸ Φανάρι;